Ч. 291. Субота 11 січня 1913 (29 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

—o—

Ще кілька днів, а наша часопись розпічне двайцять третий рік свого єствованя — найліпший доказ, що „Народна Часопись“ уміла позискати собі прихильників серед нашої суспільности. Що за той час „Народна Часопись“ зробила для нашої суспільности, се не наша річ судити, се знають найліпше наші Вп. Читачі і ті Вп. Передплатники, котрі передплачують і читають нашу часопись від самого початку.

Можемо лиш то сказати, що як доси так і на будуче головною засадою наших трудів буде нести сьвітло правди і науки в як найдальші і найширші круги нашої суспільности, як тут в краю так і поза морем серед наших переселенців, між котрими чи мало зискала собі також прихильників. Як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся в тім самім напрямі а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публиці подавати як найобильнійший і найдобірнійший материял, не лиш із суспільного і політичного житя, але також із всїляких областий людского знаня. Для того звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім році виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для **львівских передплатників** в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского ул. Ягайлоньска ч. 3 і для **передплатників на провінциї** в ц. к. Старостах:

на цілий рік . . . . К 4·80 с.
на пів року . . . . . „ 2·40 „
на чверть року . . . . „ 1·20 „
місячно . . . . „ —·40 „
поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати **безпосередно почтою**:

на цілий рік . . . . К 10·80 с.
на пів року . . . . . „ 5·40 „
на чверть року . . . „ 2·70 „
місячно . . . . „ —·90 „
поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перерване мирових переговорів. — Інтервенция держав. — Послїдний відзив Турвччини до Европи. — Рішене відложене до кінця сего тиждня. — Міжнародне положенє. — З поля борби.

В понеділок сего тиждня вийшли ся відпоручники балканьских держав на послїдну конференцию. Конференция тревала коротко і коли турецкі відпоручники не згодили ся на жаданя союзників що до відданя Адриянополя і еґейских островів, заявили они що переривають переговори. В наслїдок того витворило ся таке положенє, що великі держави уважали відповідним вмішати ся в переговори і вислати до Туреччини спільне письмо, в котрім будуть старати ся наклонити обі сторони до згоди. Письмо то має бути вручене турецкому правительству імовірно нині. На всякий спосіб справа заключеня мира відложена знов на дальший час. Чи Туреччина згодить ся на раду держав сумнївають ся, бо сими днями, як доносять з Константинополя вислала она до своїх амбасадорів обіжник, котрий они мають предложити великим державам. Обіжник меньше більше такий: Туреччина бажаючи зазначити бажанє заключеня мира, згодила ся на

ЯК ТОМУ ДЖЕМСА ПРОГНАЛИ З ВІЙСКА.

Оповіданє з американьского житя.

Було як-раз пів до третої по полудни, коли в таборі міліциї пенсильваньскої удїльної держави, що стояв на горбі поза рікою против Гомстіду, розійшла ся чутка, що якийсь убийник ранив тяжко Фріка, репрезентанта Карнеджія. Офіцири перші дістали тую вістку, а від них довідали ся опісля і вояки.

Полковник Стрітор, що був командантом десятого полку, підійшов до громади вояків, що стояли недалеко і відозвав ся до них: Саме тепер дістали ми сумну вість з Гомстіду; якийсь убийник стрілив до пана Фріка і ранив єго тяжко.

Серед громади вояків зробив ся неспокій. Другі побачивши се, й собі прийшли до них. Перед шатром стояв молодий чоловік іменем Тома Джемс і чистив свій карабін. Коли він побачив занепокоєнє своїх товаришів, припер карабін до шатра і приступив до вояків, посеред котрих стояв полковник, і спитав першого вояка перед собою: „Що каже Стрітор?“

— Він каже, що хтось пострілив Фріка — відповів вояк.

— Хтож се зробив, хто пострілив? — спитав Джемс.

Вояк не знав, що відповісти, а Джемс вернув до свого шатра. Взяв карабін до рук і призадумав ся на хвилину. Відтак схопив ся, наче з просоня і крикнув на весь голос: „Хлопці, крикнім три рази: най жиє чоловік, що пострілив Фріка. Гурра!“

Але того оклику ніхто не повторив. Ті, що як-раз розмовляли зі своїми товаришами, замовкли. Полковник Стрітор, що вже пустив ся відходити, почув оклик Джемса.

Він обернув ся і видивив ся остро на молодця, що підніс оклик в честь убийника. Джемс дивив ся зухвало на свого зверхника. Товариші зміркували, що тут буде щось недоброго і відійшли оден за одним. Полковник зайшов до шатра, під яким стояв Джемс.

Треба сказати, що молодий вояк з міліциї, котрий мав діждати ся дуже сумної долї, не був ніякий приблуда або волоцюга. Противно, Джемс походив з доброї, богатої родини. Батько єго засїдав колись в окружній раді, а він сам, хоч єму було ледви двайцять літ, був друмером, що їздив в справах торговельних; був отже наче молодим поручником у великій армії купців. Єго начальник любив єго і він мав множество приятелів в Пітсбурзї, де звичайно перебував. Тай єму не бракувало відваги, як се зараз побачимо.

Він мав симпатию для робітників, що боролись о свої права, а в Фріку бачив чоловіка, котрий казав стріляти власних земляків. Він не міг сего зрозуміти, длячого американьский горожанин не може свобідно висказати своєї думки, длячого не сьміє проявити свої симпатиї.

Він навіть і не знав нїчого про самого злочинця; анї на думку не прийшло єму, що се божевільний анархіст. Єму здавало ся, що се якийсь батько родини, котрий в наслїдок розрухів в Гомстедї стратив хлїб і з розпуки поглянувши може послїдний раз на недужу жінку або вмираючу дитину, вхопив за оружє проти сего, котрого вислали гнобителї. Він уважав злочинця за якогось героя, а у чоловіка, що має двайцять літ, все можливе.

Він видів, що полковник пустив ся до него, але що вже було дїяти? Стало ся; треба було відважно перетерпіти наслїдки.

Полковник станув перед ним і спитав остро: „Що се має значити, ваш оклик?“ Джемс спустив зухвало очи в землю і відповів: „Я хотів тим показати, що я рад з того, що хтось пострілив Фріка, і кажу ще раз, що я рад з того!“

— Алеж ви вояк, приятелю, — каже полковник — і вам не вільно робити таких заміток. Чи відкличете назад се, що ви сказали?

Джемс надумав ся хвилину, а відтак підніс голову і сказав: „Ні, пане. Я рад з того, що Фріка хтось пострілив і не можу сего відкликати, бо я так дійстно думаю“.

Полковник обернув ся і пішов. В пять хвиль опісля видав він приказ, щоби весь полк вийшов ся без зброї. Люди з 11 компаниї, в котрій служив Джемс, зміркували, що буде якась

всї можливі жертви і зрекла ся всїх областий на захід від адриянопольского вілєяту. Однак Порта мусить обставати при посїданю Адриянополя, потрібного для оборони столиці. Порта сподїє ся, що великі держави признають льоґіку єї арґументів,

Як бюро кореспонденцийне доносить, вість немов би питане означеня границь Альбанії було предметом переговорів між Італією і Австро-Угорщиною і що аж по скінченю тих переговорів цїлу сю справу предложить ся конференциї амбасадорів, не має найменьшої основи. Австро Угорщина і Італія від самого початку згоджували ся що-до всїх питань, котрі відносять ся до Альбанії. Що правда відбуває ся між державами тридержавного союза довірочна виміна гадок що-до всїх біжучих питань, отже також між Австро-Угорщиною і Італією, але всї лучені з тим комбінациї безосновні і належать до ряду тих змагань, що стремлять до викликаня враженя, немов би між членами тридержавного союза панували якісь непорозуміня.

Також позбавлена всякої основи вістка, немов би між Росією і Австро-Угорщиною вели ся переговори що-до войскових заряджень обох держав.

„Gaz. di Venezia“ доносить, що вістка про приготовленя Італії до вмашированя до Албанії є неправдива. Могло би то наступити, коли би ходило о прогнанє Сербії з Альбанії, в кождім случаю Італія не лишить Австро-Угорщини на леді.

Париські дневники доносять, що безпосередні переговори між Австриєю і Росиєю остали без успіху. Temps доносить з Льондону, що виміна нот відбуває ся зовсїм нормально. Liberté пише в тій справі: Петербурґский кабінет з уваги на поголоски про нові росийскі уоруженя не може дати австрийскому правительству з власного почину вияснення що до характеру і розмірів войскових заряджень. З тої заяви виходить, що Росия в дуже уміркований спосіб мала відповісти на зарядженя Австро-Угорщини. Росийске правительство сподїває ся, що єго льояльне поведенє вплине користно на мировий хід переговорів.

Vossische Ztg. доносить з Петербурга, що в Солуни збере ся міжнародна конференция, котра займе ся питанєм, що має стати ся з півостровом і монастирями на горі Атос. Великі держави хочуть признати гору Атос разом з монастирями невтральною територией, що підлягала би патриярхови в Царгородї. Удержуванем порядку займе ся християньска жандармерия.

Медіоляньский Corriere della Sera доносить, що Анґлїя хоче скористати з теперішної нагоди і заанектувати Єгипет Стане ся то в сей спосіб, що султан видасть „іраде“, яким признасть Єгиптови автономію в заміну за високе відшкодованє зі сторони Альбанії. Анґлїя зажадає відтак від великих держав, щоби приняли анексию Єгипту до відомости.

Один з турецких дневників доносить, що комендант Адриянополя полагодив справу заосмотреня міста в поживу в сей спосіб, що загрозив, що знищить артилєриєю поїзд, який віз через стацию Адриянопіль поживу для болгарскої армії в Чатальджі, коли Болгари не відступлять єму частини сеї посилки. Болгари мали згодити ся на поділ транспорту. Між спорячими сторонами має наступити небавком порозуміне. Запевняють, що залога в Адриянополї може держати ся ще кілька днів. Турецкі дневники доносять, що їй войско держить ся в Янїні добре. Місто є добре заосмотрене в поживу. „Times“ доносить, що средства поживи в Адриянополи є вичерпані і, що навіть почали ся вже переговори в справі здачі.

Атеньска Аґенция доносить з Хіос під датою 2 січня: Похід грецких войск в глубину острова тревав цїлий день. Турки ставили довготревалий опір, але вкінци почали уступати. Грецкий баталіон іде в напрямі St. George і заняв становище Гаді-Гатерес. Турки уступили ся. Греки мали 2 убитих і 12 ранених і полонили 1.800 Турків, взяли 2 армати, много оружия і средств поживи. Греки мали бомбардувати Тоденузів. Після царгородских вістий, турецкий корабель наткнув ся в Смирні на міну і затонув. Виратував ся лише оден моряк з залоги.

Новинки.

Львів, 10 січня 1913

— **Іменованя.** Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала офіцияла митового Анг. Свободу ревідентом митовим: Ал. Рудницкого і Йос. Савицкого, офіциалами митовими в X кл. ранґи урядників державних.

Президент гал. Дирекциї почт і телєґрафів надав посади експедиєнтів почтовых офіциантам: Юл. Чавдерні в Козьовій, Валент. Кельшови в Завадці коло Калуша, Ґуст. Квасневскому в Червоногороді; управ. стаций зелїзничих: Кав Шеферови в Вигнаной, Меч. Гавелїкови в Тарнавици лїсній, Аґаті Пйонтковскій в Лошневі, Йосифі Гапяк в Колтові і експедиєнтови Ад. Шуйскому в Ляцкім шляхотскім.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних розпічнуть ся перед комісиєю іспитовою в Станиславові дня 10 лютого с. р. речинець внѡшеня подань до 31 січня.

— **Вписи** на 6-місячний курс підковництва, котрий розпічне ся 15 с. м. в школї машинового шлюсарства в Тернополи, відбуде ся в Дирекциї

буря і дуже засумували сь. Другі компанії не знали нічого і питали одні других, що стало ся. Від коли полк тут станув табором, не було ще такого приказу. Наконець зійшов ся полк, а полковник Стрітор промовив до войска: „Коли кілька хвиль тому назад дано знати, що якийсь злочинець наважив ся на житє пана Фріка, хотів оден вояк з полку підняти оклик в честь убийника. Нехай сей вояк виступить два кроки в перед“.

Настало глубоке мовчанє. Ніхто не рушив ся. Полковник ще раз заговорив: Я єго знаю і се єму не поможе, що він мовчить. Я приказую єму, нехай виступить наперед.

Аж по довгій хвили виступив Джемс, але сьміло як личить воякови. Полковник підійшов до него, виймив ножик і серед грубокої тишини обрізав Джемсови ґузики від войскового мундура, відтак крикнув: „Капраль з 11 компанії!“ Капраль виступив і засалютував, а полковник відозвав ся до негo: „Возьміть варту і заведіть єго до намету головної варти. Закличте трех лїкарів і повісьте при них сего чоловіка за великі пальці, нехай доти висить, доки видержить!“

Джемсови кров ударила в лице, коли полковник обрізував єму ґузики, але він відважно перетерпів тую ганьбу. Але коли почув о повішеню за великі пальці, то зблїд як стіна. А вже таки не показав по собі. що боїть ся, асалютував полковникови і пішов за капралем. Полк розійшов ся, але ніхто навіть не важив ся говорити про се, що стало ся.

Три лїкарі станули коло Джемса і вояки, що мали виконати засуд. Джемс не тратив відваги, лише виглядав, як той, що хоче випити гіркий лік, щоби раз „всему був конець“. Він витягнув руки і наставив великі пальці. До кождого великого пальця привязано міцний шнурок, а капраль перетягнув шнури так, що Джемс стояв лише на пальцях і привязав відтак шнури до жердки. Лїкарі приложили руки до Джемсових живчиків. Они зміняли ся оден за другим і ставали на стільци, щоби могли добре досягнути. Лице молодого чоловіка було бліде, як смерть, але в очах сьвітила ся мужеска відвага. Руки єму неприродно задеревіли, а шнури врізували ся чим раз більше в тіло, але він затиснув зуби і ані не писнув. Вояки і капраль відвернули ся від него, бо не могли дивити ся на єго муки. Лїкарі мали в лївій руцї годинники а правою держали повішеного за живчики, котрі били чим раз скорше. Голова засудженого почала поволи клонити ся на груди. Очи замкнули ся. Він не був вже в силі дотикати ся пальцями до землї. Висів як неживий, хитав ся від мук та болю, дрожав на цїлім тілї.

Минала хвиля за хвилею, а кожда здавала ся довшою як година. Наконець відозвав ся оден з лїкарів: „Сто двайцять ударів. Пустіть єго!“

Джемс висів так двайцять мінут. Оден лїкар подержав єго кріпко за руки, а тимчасом вояки відтягли шнури. Майже мертвого положено на землю. За якийсь час отворив він очи і ледви прошептав: „Лишіть мене тут; я слабий!“ Єго прикрили вовняним коцом, лишили самого і так перележав він цїлу ніч в шатрі головної варти. Полковник Стрітор подав зараз рапорт бріґадірови Гавкінсови, а сей дав знати про все головному командантови, ґенералови Спавґеитови, що покинув був свою адвокатуру, щоби обняти головну команду над пенсільванскою мілицією.

Ґенерал прочитав уважно рапорт, а відтак написав під рапортом: „Завтра рано виженіть сего чоловіка зі встидом і ганьбою з табору і вибубніть єго“ а устно сказав адютантови: „Скажіть бріґадірови Гавкінсови, нехай каже тому чоловікови обголити половину голови, заки вижене єго з полку“.

На другий день скликано цїлу бриґаду як на яке торжество. Виступили три полки піхоти і одна батерия, та уставили ся в два ряди. Сторожа, зложена з капралів, привела Джемса. Він виглядав нужденно. З него здоймили мундур і убрали в якусь подерту сурдутину, котру навіть не міг запняти на собі, та в тонкі, дрантиві штани, які убирають звичайно мулярі, щоби не захляпати доброї одежі. В руцї держав він соломяний капелюх. Голова була у него з правого боку до чиста обголена. Колиб не лице нещасного і не слїди муки, не попухлі великі пальці, то єго товариші були би з него сьміяли ся.

Капраль віддав єго поручникови, який повів єго поміж рядами вояків; з ним ішло також двайцять єго товаришів. Вояки споглядали на Джемса з цікавостию, але всїм було єго жаль. Єго привели відтак перед бриґадіра Гавкінса а адютант прочитав рапорт. Джемс вислухав єго рівнодушно і не показав по собі ані трошки зворушеня. Бриґадір сказав до него: „Прийшло ся менї сповнити дуже прикрий обовязок, але думаю, що кара була зовсїм справедлива. Зі встидом і ганьбою увільняє ся вас з войска; відведуть вас на границю табору. А колиб ви важились прийти колись до табору, то поступить ся з вами жорстоко“.

Ледви прогомоніли ті слова, коли тамбури з цїлого полку стали бубнити марш урвителїв. Джемсови казали поступати за тамбуристами, а за ним ішов єго полк. Так ішли усї вершком горба до стациї зелїзничої. Надходить тягаровий поїзд; він котив ся поволи. „Скачіть до ваґона! — сказав до него офіцир. — Змушений і осьмішений молодець, колись проворний купець і моторний вояк не дав собі сего два рази повтаряти. Вирвав ся і одним скоком опинив ся в ваґонї, котрим їхала служба зелїзнича, і так скінчив войскову службу на завсїгди. Коли так молодий вояк спочивав на твердій лавці, було би єму все здавало ся сном, колиб єго попухлі пальці на руках так страшно єго не боліли.

зґаданого заведеня в днях 10 до 15 січня включно. До принятя на той курс потрібні: а) сьвідоцтво укінченя школи народної, б) сьвідоцтво визволу на коваля, в) посьвідчене найменше 2-лїтної практики челядничої в ковальстві.

Участники курсу можуть користати з фахового курсу для обслугуючих кітли і машини парові а також з курсу обслуги і направи машин рільничих. Близших інформаций в справі курсу уділяє ц. к. Дирекция письменно або устно.

— **Крамарско-касовий курс в Чесанові**, який уладжує тамошна філія „Просьвіти" розпочинає ся дня 15 січня і тривати буде по день 14 лютого с. р. На курсі тім буде подавати ся усякі предмети фахові потрібні знати кождому, хто веде читальняну та спільну крамницю або Товариство кредитове. Зголошеня о принятє на курс приймає канцелярия філії тов. „Просьвіти" в Цїшанові.

— **Огні.** В пивниці дому при ул. Подлевского ч. 6 вибух онегди огонь. В наслідок неосторожности служниці Софії Щепанкевич займило ся вугле і дерево в пивниці. Заалярмована сторожа пожарна загасила ще в пору огонь. — В суботу дня 4-го с. м. по полудни вибух сильний огонь в турбіновім млині в Залужу, збаражского повіта. Мимо енерґічної акциї ратункової знищив огонь до несповна чотирох годин ціле внутрішне урядженє чотироповерхового будинку. З димом пішли також нагромаджені там запаси збіжа і муки. Шкоду оцінюють на кількадесять тисячів корон. Сам млин був однак асекурований на 60 тисячів корон.

— **Наконець зачинає ся вже зима!** Як би то було ще в грудни, то можна би сказати, що веремя придержує ся точно календаря, а що зима зачинає ся аж майже в половині січня, то виходить на таке, що не лиш на Балкані, але й у воздусї над Европою зачинають змінити ся границї. По кількох днях незначних морозів нинї і вчера термометр показував ледви пів степеня морозу і зачав падати зразу дуже дрібонький сніг, а під вечер вже більший, аж наконець загостила справдешна зима і цілий Львів побілів. Чи довго буде біліти, поки що не знати. Як на львівскі порядки, то галицка столиця більше любує ся в чорнім болотї.

— **Виділ тов. Філїя „Просьвіти" в Рогатинї** прийме кандидатів на курс середної просьвіти в Рогатині. Приймають ся кандидатів, що покінчили народну школу і мають найменше 16 літ. Кождий учасник платить за хату, харч, науку і опіку 25 корон з гори. Курс тревати буде від 20 січня до 5 марта 1912 р. Подане о принятє на курс треба вносити разом зі сьвідоцтвом на адресу голови курсу М. Галущиньского, директора укр. ґімназиї в Рогатині до 15 січня 1913 р. На курсї викладати-муть фахові учителї такі предмети: Істория української мови, істория укр лїтератури, істория українського народу, ґеоґрафія й етноґрафія України, всесьвітна історія, правно-політичний лад в Австриї, з окрема й Буковини та відносини в Росиї, будова сьвіта й астрономія, сьвітова ґеоґрафія, етика (супруже право), чоловік і єго уклад — гіґієна і поміч в наглих випадках, природознавство, практичне правознавство (табуля), кооперация, торговля, товарознавство, рахунки й касове книговодство, господарство, пожарництво, ґімнастика і спів. Участники з Рогатина і сусїдних сїл не платять нїчого, коли не користати-муть з хати і харчу — однак мусять точно ходити на виклади. Комітет звертає ся до всїх філїй, читалень, Соколів і Січей, щоби висилали кандидатів на курс. Просить ся всї Всеч. Парохіяльні уряди, щоби сповістили про курс у церквах і прибили оповістку філії на воротах коло церкви. За комітет курсу: *Михайло Галущиньский*, голова. *Микола Венгжин*, секретар.

— **Штучки львівских злодіїв.** До мешканя п. С. Ляпдера при ул. Личаківскій ч. 50 зголосило ся онегди двох людий і сказали, що їх прислано, щоби они направили ґазову піч в купільній компатї. Самого п. Ляпдера не було дома а донька позволила їм зайти до комнати. Злодії забрали ся до печи і розібрали єї до чиста, взяли піч і рури та винесли ся з помешканя і щезли. Небавком надійшов п. Ляпдер а побачивши що стало ся, здогадав ся зараз, що має дїло зі злодіями, отже пустив ся за ними в погоню. На щастє здогонив злодіїв на ул. Коперника і хотів їх казати арештувати. Злодії тоді кинули піч і повтікали.

На оригінальну гадку впав льокай Стефан Соболевский, що служив у п. Юрия Бурліґи, при ул. Андрія Потоцкого ч. 4. Позискавши собі довірє свого службодавця, скористав перед кількома днями з нагоди і вкрав єму 2.000 корон готівкою та біжутериї такої самої вартости, а крім того ще й дамскі сукнї. Обголивши собі добре лице і напудрувавшись, перебрав ся в дамскі сукнї і втік зі Львова, гадаючи, що коли поліция буде слідити за Соболевским, то не здогадає ся, що пані в сукни то злодій. Так заїхав він як дама аж до Відня. Тимчасом львівска поліция розтелеґрафувала за ним на всї сторони а підчас втечі і зарiст єму знов підріс і то єго зрадило. Віденьска поліция пізнавши злодія в сукни, арештувала єго і повідомила о тім львівску поліцию.

Телеґрами.

Київ 10 січня. Судова палата розбирала справу редактора і видавця збірки українських поезий „Розвага" п. Самоненка, обжалованого о поміщене в тій збірцї поезий „нелеґального і еретицкого" змісту. Самоненка оправдано.

Константинополь 10 січня. Поголоска, яка розійшла ся тут о громадних арештованях з причини викритя тайного комітету есть пересадна.

Константинополь 10 січня. Турецка праса домагає ся однодушно задержаня Адриянополя і підносить, що Туреччина повинна без страти часу розпочати знову війну, колиби великі держави хотїли поробити кроки маючі на цїли відступлене Адриянополя.

Париж 10 січня. Специяльний звітник „Matin-а" в Льондонї доносить: Перший делеґат турецкий Решід-паша одержав від свого правительства депешу, в котрій сказано недвозначно, що які би й не пороблено кроки, то Туреччина рішучо постановила не відступити Адріянополя і островів. В депеші додано, що Порта уважає то за річ мало відповідну, щоби турецкі делеґати продовжали свій побут в Льондонї. — Той сам звітник довідав ся від делеґатів балканьских, що Савов в розмові з турецкими міністрами в Чатальджи сказав: Коли не відступите нам Адріянополя і змусите нас розпочати наново воєнні кроки, то можете бути певні, що утратите не лиш Адріянополь, але ще й о много важнїйше місто.

Петербург 10 січня. „Новое Время", „Речь" і инші часописи добачують в намірені кроку великих держав в Константинополи акцию стремлячу не лиш до уратованя мира але також і Туреччини.

Тебріс 10 січня. (Пет. Аґ.) Ґен. ґубернатор Саша ед Давлех подав ся до димисиї. В ноті до ґен. росийского консуляту заявив він, що з причини ситуациї, яку витворили заграничні впливи, не може позістати без піддержки на своїм становищи.

Константинополь 10 січня. Зачувати, що якась американьска фінансова спілка старає ся о концесию на монополь тютюновий на тих самих услівях, що француска ґрупа. Спілка предкладає позичку 4 міліонів фунтів.

—о—о—

Курс львівский.

Дня 9 січня 1913	Платять К с	Жадають К с
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	633·—	643·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	392·—	400 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	518·—	528·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	470·—	480 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	93·—	93 70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	94·—	94·70
4% листи застав. Банку краєв.	88·30	89 —
Земельний Банк гіпотечний Львів	92·—	92 70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	90·50	— —
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	85·—	85 70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97 30	98 —
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	— —
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	93·—	93·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К.	84·—	84 70
Позичка краєва 4% в 1893 р.	85 30	86 —
„ „ 4% в 1908 р.	83·—	83·70
„ м. Львова 4% по 200 К.	89 —	81 70
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста	54·—	60 —
Угорскі черв. хреста	32·50	38 50
Архік. Рудольфа 20 К.	80 —	86 —
Базиліка 10 К	28·75	32·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·44	11·49
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·20	118·40

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).